

Sygn. akt VIII U 2377/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Jolanta Węs

Protokolant – starszy sekretarz sąd. Alicja Machnio

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2015 roku w Lublinie

sprawy G. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania G. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 19 listopada 2014 roku znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VIII U 2377/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 19 listopada 2014 roku odmówił G. P. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy wskazał, iż na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawczyni nie udowodniła 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (k. 226 a.e.).

Z powyższą decyzją nie zgodziła się G. P.. W dniu 10 grudnia 2014 roku wniosła odwołanie, domagając się zmiany zaskarżonej decyzji, przy jednoczesnym uwzględnieniu okresu zatrudnienia w (...) (...) od dnia 1 września 1974 roku do dnia 31 sierpnia 1991 roku jako okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach (k. 2-4 a.s.)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, uzasadniając, jak w treści zaskarżonej decyzji (k. 5-6 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

G. P. urodziła się w dniu (...) (bezsporne).

W dniu 21 września 2014 roku złożyła wniosek o ustalenie prawa do emerytury (k. 218-220 a.e.).

Na podstawie przedłożonych dokumentów Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznał za udowodniony - na dzień 1 stycznia 1999 roku - staż ubezpieczeniowy wynoszący łącznie 24 lata, 4 miesiące i 2 dni, w tym żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych.

W dniu 19 listopada 2014 roku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję odmawiającą G. P. prawa do emerytury (k. 226 a.e.).

G. P. pracowała w (...) Zakładach (...) w C. od dnia 1 września 1974 roku do dnia 31 sierpnia 1991 roku. W okresie od 24 listopada 1981 roku 31 sierpnia 1984 roku korzystała z urlopu wychowawczego (świadcstwo pracy, karty urlopowe w aktach osobowych k. 27 a.s.).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o przytoczone dowody z dokumentów zawarte w aktach sprawy i aktach organu rentowego, które obdarzono wiarą w całości. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne oraz wydane przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień.

Odwołanie G. P. od powyższej decyzji jest w ocenie Sądu niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440, ze zmianami), w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, emerytura przysługuje ubezpieczonemu (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43, ze zmianami), która łącznie spełnił następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet,
2. nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego lub złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na dochody budżetu państwa
3. w dniu wejścia w życie ustawy (tj. 1 stycznia 1999 roku) udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet, w tym co najmniej 15 lat okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Wnioskodawczynie ukończyła w dniu (...) roku 55 lat, na dzień 1 stycznia 1999 roku osiągnęła okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat oraz złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Wnioskodawczynie nie legitymuje się jednak 15 letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Wnioskodawczynie domagała się zaliczenia do pracy w warunkach szczególnych okresu pracy od 1 września 1974 roku do 31 sierpnia 1991 roku (17 lat) w (...) Zakładach (...) w C..

W pierwszej kolejności należy, wskazać, że wnioskodawczynie w okresie od 24 listopada 1984 roku do dnia 31 sierpnia 1984 roku przebywała na urloпах wychowawczych. Potwierdza to w pełni dokumentacja z akt osobowych, a szczególności świadectwo pracy z dnia 30 sierpnia 1991 roku i karty urlopowe. Zgodnie zaś z ugruntowanym w tym zakresie orzecznictwem i doktryną, nie stanowi okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze okres urlopu wychowawczego. Pogląd taki wyraził m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z 6 czerwca 2006 roku, I UK 338/05, LEX 375608, postanowieniu z dnia 6 maja 2008 roku, I UK 1/08, LEX nr 829086, wyroku z dnia 23 kwietnia 2013 roku, I UK 561/12, LEX nr 1324260 i wyroku z dnia 24 października 2013 roku, II UK 127/13, LEX nr 1451525).

Natomiast w wyroku z dnia 4 września 2014 roku, I UK 6/14, LEX nr 1511194, Sąd Najwyższy stwierdził, iż wymóg okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinien odnosić się do okresu faktycznego

wykonywania takiej pracy, z pominięciem okresów wyłącznie formalnego pozostawania w zatrudnieniu, w których pracownik - zgodnie z treścią łączącego go z pracodawcą stosunku pracy - zajmuje stanowisko, z którym łączy się wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, lecz w rzeczywistości pracy tej nie wykonuje, a tym samym nie jest narażony na uciążliwość związaną z warunkami lub charakterem pracy. Okres niewykonywania pracy nie wpływa zatem na szybszą utratę zdolności pracownika do zarobkowania. W takiej sytuacji, okoliczność, że okresy urlopu wychowawczego - wykorzystane przed dniem 1 stycznia 1999 r. - są okresem podlegania ubezpieczeniu społecznemu z tytułu pozostawania w stosunku pracy, które to stanowisko odnosi się do warunków nabycia prawa do wcześniejszej emerytury, o której mowa w art. 29 u.e.r.f.u.s., nie jest wystarczające do uznania tych okresów za okresy wykonywania pracy w szczególnych warunkach w myśl § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Powyższy pogląd Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela i aprobuje.

W związku z powyższym bezprzedmiotowe okazało się w niniejszym postępowaniu dokonywanie ustaleń, czy w spornym okresie zatrudnienia od dnia 1 września 1974 roku do dnia 31 sierpnia 1991 roku odwołująca rzeczywiście wykonywała pracę w szczególnych warunkach, bowiem nawet pozytywna odpowiedź na powyższe pytanie, nie mogła skutkować żadaną przez wnioskodawczynię zmianą zaskarżonej decyzji. Podnieść bowiem należy, że po odliczeniu ze spornego okresu, okresów urlopów wychowawczych, staż pracy w szczególnych warunkach wyniesie u odwołującej jedynie 14 lat, 2 miesiące i 22 dni, zamiast wymaganych 15 lat.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd w oparciu o art. 217 § 2 k.p.c. oddalił wniosek dowodowy odwołującej o przesłuchanie świadków, na okoliczność rzeczywistego charakteru pracy w (...) Zakładach (...) w C..

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o przytoczone przepisy w związku z art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji.